

Arrest

**nr. 52 856 van 10 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt :

“U verklaart het staatsburgerschap van Belarus te bezitten, en van Belarussische origine te zijn.

U werkte als lerares wiskunde op een middelbare school in Grodno.

Er was een besluit van de president in verband met hulp aan de jonge medewerkers van de school. Een journalist van de krant Svoboda stelde u op straat de vraag hoe dat besluit in de praktijk werkt. U gaf aan dat u een jonge specialist bent maar een lager loon krijgt dan een arbeider. Hiervan werd een artikel geschreven dat verscheen op 18 januari 2007.

Ongeveer een week na het verschijnen van het artikel werd u door uw directrice op school uitgenodigd. Ze stelde u aan een KGB'er voor, mijnheer R.(...) B.(...). De KGB'er stelde u vragen over de journalist, en hij gaf u een papier om te tekenen, waarin stond dat u in de toekomst niets meer mocht vertellen in de krant. U tekende niet en hij ging weg.

Ongeveer op 20 maart 2007 kreeg u een convocatie van de KGB, maar u ging hier niet op in. U kreeg dezelfde avond een telefoontje waarbij gezegd werd dat ze andere maatregelen zouden nemen als u zo zou blijven reageren.

Een dag later kreeg u een nieuwe convocatie van de KGB. U ging naar de KGB, waar u een gesprek had met Babrovnik. Hij vroeg u het document te tekenen dat u de eerste keer niet getekend had. U tekende niet. Hij begon te roepen en gaf aan dat als u het document niet zou tekenen, u uw werk zou verliezen en dat uw leven gevaar kon lopen. U weigerde nog steeds. Hij begon op uw gezicht te slaan en stampte op uw been. Hij begon u te wurgen en u bent flauw gevallen. Toen u weer bijkwam, schreeuwde u en klopte u op de deur. Iemand deed open en u ging naar huis.

Op 26 maart 2007 stapte u met uw moeder naar de procureur om hulp te vragen. Hij antwoordde dat de zaken waarmee de KGB zich bezig houdt, niet onder zijn bevoegdheid vallen.

Na dat bezoek kreeg u dreig telefoons. Er werd gesteld dat als u ooit nog ergens klacht zou indienen, uw ouders u dood zouden aantreffen.

U werd nadien door uw directrice uitgenodigd. Ze vroeg dat u vrijwillig uw ontslag zou indienen. Ze stelde dat ze u anders zou moeten ontslaan. Uiteindelijk diende u zelf uw ontslag in.

Uw paspoort werd op 16 augustus 2007 afgenomen door medewerkers van de KGB.

U hebt uw ontslag dan persoonlijk ingediend op 18 augustus 2007.

U ging vanaf 16 augustus 2007 bij een vriendin wonen.

U verliet Belarus op 09 oktober 2007 en reisde met een minibus richting België. U kwam België binnen op 11 oktober 2007 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u, nadat een artikel in de regionale editie van de krant Svoboda verschenen was waarin u zich kritisch had uitgelaten in verband met de financiële problemen van jonge specialisten, problemen kende in Belarus (CGVS, p. 7, 8 en 9). Het Commissariaat-generaal heeft via de Belarussische Associatie van journalisten de authenticiteit van het desbetreffende artikel nagegaan.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt effectief dat er in de krant Svoboda een dergelijk artikel over de financiële moeilijkheden van jonge specialisten is gepubliceerd. Het feit dat er in de Belarussische pers een artikel verschenen is waarin u zich kritisch heeft uitgelaten ten aanzien van de financiële moeilijkheden van jonge specialisten, wordt dan ook niet betwist.

Wat ik daarentegen wel betwist, is dat u omwille van uw eenmalige kritische uitlatingen ten aanzien van de praktische uitwerking van een besluit van de president dermate zwaar vervolgd zou zijn geweest in uw land.

Uit uw verklaringen tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal blijkt immers dat u na het verschijnen van dit artikel geconvoceerd werd bij de KGB waar u ernstig bedreigd en geslagen werd, dat u nadien dreig telefoons hebt ontvangen en vervolgens ook gedwongen werd ontslag te nemen als leraar (CGVS, p. 10, 11 en 12).

Het is echter niet aannemelijk dat u omwille van uw eenmalige kritische uitlatingen in dat artikel dermate zwaar zou zijn aangepakt door uw autoriteiten.

U gaf verder aan dat u in uw land geen lid was van een politieke partij of een politieke organisatie.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat mensen die in uw land een laag politiek profiel hebben en administratief zijn aangehouden geweest, geen risico lopen om problemen te kennen in geval van een terugkeer naar Belarus.

Hieruit blijkt wederom dat het niet aannemelijk is dat mensen zoals u, die niet politiek actief waren en die zich slechts éénmalig kritisch hebben uitgelaten tegenover het regime in een artikel, wel het risico zouden lopen om problemen te kennen in geval van een terugkeer naar Belarus.

In ditzelfde verband dient te worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs aanbrengt waardoor u uw concrete problemen met de KGB zou kunnen staven.

Zo legt u in het kader van uw asielaanvraag geen convocaties voor die u van de KGB zou hebben ontvangen (CGVS, gehoorverslag). Nu verklaarde u weliswaar dat u de eerste convocatie verscheurde. U legde de Belgische asielinstanties echter evenmin de tweede convocatie voor die u van de KGB zou hebben ontvangen. U verklaarde samen met uw moeder hulp te hebben gezocht bij de procureur nadat u bij de KGB onheus behandeld werd, maar legde de Belgische asielinstanties hiervan evenmin enig bewijs voor (CGVS, p. 15).

U gaf bovendien aan dat u geen concrete indicaties had dat u in de toekomst nog problemen zou kennen (CGVS, p. 22).

Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit bent gearresteerd of opgesloten, en u stelde uitdrukkelijk dat er geen rechtszaak tegen u werd aangespannen (CGVS, p. 18). Concluderend kan dan ook gesteld worden dat u niet aannemelijk kan maken dat u door de KGB gevisieerd werd en ook in de toekomst nog problemen zou kennen.

Er moet voorts worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u bewust getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden.

Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in uw paspoort, dat rond 16 augustus 2007 door de KGB werd afgenomen, enkel Poolse toeristenvisa stonden (verklaring DVZ, vraag 23).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat u op 11 juli 2007 een visumaanvraag heeft ingediend bij de Duitse ambassade in Minsk en dat u er ook effectief een visum kort verblijf kreeg uitgereikt, geldig van 16 augustus 2007 tot en met 29 september 2007.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u uw land pas op 9 oktober 2007 op illegale wijze zonder documenten hebben verlaten en via u onbekende landen naar België zijn gereisd ernstig aangetast (DVZ, vraag 33 en CGVS, p. 6).

Hierdoor kan bovendien geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou uw Belarussisch paspoort op 16 augustus 2007 zijn afgenomen door medewerkers van de KGB (verklaring DVZ, vraag 21 en CGVS, p. 6 en 17). Hieruit blijkt tenslotte dat u uw Belarussisch paspoort voor de Belgische asielinstanties achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over uw verkregen Duits Schengenvisum, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent te verzwijgen.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnd.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

Uw geboorteakte en rijbewijs bevatten uw identiteitsgegevens, die niet ter discussie staan. Uw diploma vermeldt dat u bent afgestudeerd in de wiskunde, wat evenmin betwist wordt. Uw arbeidsboekje bevat de niet betwiste informatie dat u op 18 augustus 2007 ontslagen werd op uw werk volgens artikel 37 van het arbeidsreglement van de republiek Belarus. U verklaarde echter uitdrukkelijk (CGVS, p. 4) dat u niet exact weet wat in artikel 37 staat, maar dat u denkt dat in artikel 37 weergegeven wordt dat u vrijwillig ontslag hebt genomen.

Het is verder opvallend dat in het medische attest dat u voorlegde staat dat u uw verwondingen opliep als gevolg van een trauma door een val (en niet als gevolg van slagen). U verklaarde tijdens uw gehoor nochtans dat de reden van de door u opgelopen verwondingen niet in dit attest vermeld staat (CGVS, p. 5).

Het krantenartikel en een afdruk van een radio-uitzending tenslotte bevatten de weergave van een gesprek dat u met een journalist voerde waarin u zich kritisch uitliet in verband met de financiële moeilijkheden van jonge specialisten (CGVS, p. 5 en 6), waarvan de inhoud zoals hierboven reeds beschreven niet betwist wordt."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 16 juli 2010 een schending in van de materiële motiveringsplicht en een schending in van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Zij laat gelden dat de motivering van de bestreden beslissing een aantal beoordelings- en inschattingfouten bevat.

2.1.1. Zij merkt op dat aangenomen wordt dat in de Wit-Russische pers een artikel verschenen is waarin zij zich kritisch heeft uitgelaten met betrekking tot de financiële moeilijkheden van jonge specialisten. Zij stelt niet akkoord te gaan met de stelling van de commissaris-generaal dat zij omwille van haar eenmalige kritische uitlatingen in een krantenartikel, vervolgd zou zijn geworden in haar land van herkomst.

Zij verklaart dat zij lerares was en het Belarussische regime van leraars verwacht dat ze een voorbeeldfunctie uitdragen en zich onthouden van alle kritiek op de overheid; het regime zal volgens haar veel vlugger optreden als de kritiek uitgaat van een leraar of lerares.

2.1.2. Zij stelt dat zij van de slagen die zij kreeg van een KGB- agent en van de ontvangen dreigtelefoons, geen sluitend bewijs kan leveren.

Zij verwijst naar het UNCHR Handbook van 1992, meer bepaald naar paragraaf 203 betreffende de onmogelijkheid elk deel van het relaas te staven en naar het beginsel van het voordeel van de twijfel.

Zij verwijst verder naar een eigen schriftelijke verklaring, naar een artikel "*Defamation Law and Practice in Belarus, Moldova and Ukraina*", naar de Resolutie van het Europees Parlement van 15 januari 2009 en naar een bespreking van de artikelen 188, 189, 367, 368 en 369 van het strafwetboek van Wit Rusland.

2.1.3. Zij verwijst ook naar de lotgevallen van Y. Z. , indertijd een leraar in Wit-Rusland die aldaar jaren in de gevangenis heeft doorgebracht omwille van zijn kritiek op de overheid en waarvan nu in België de vluchtelingenstatus werd erkend. Verzoekster legt een verklaring van hem voor en twee attesten die op hem betrekking hebben.

2.1.4. Zij betwist dat zij bewust getracht zou hebben de Belgische asielinstanties te misleiden door zoals gesteld in de bestreden beslissing bij de Dienst Vreemdelingenzaken te verklaren dat er in haar internationaal paspoort enkel Poolse toeristenvisa stonden. Zij geeft toe dat er in haar paspoort ook een Duits visum stond, maar dat dit nooit ter sprake is gekomen; daaruit afleiden dat zij gepoogd heeft de Belgische asielinstanties te misleiden, is volgens haar onterecht.

2.1.5. Verzoekster blijft er bij dat het medisch attest de reden van de verwondingen niet vermeldt; zij verwijst naar de bijgebrachte vertaling.

2.1.6. Zij vraagt tot slot dat van haar de status van vluchteling zou worden erkend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Wat de grief sub 2.1.1. betreft antwoordt verweerder terecht dat uit het feit dat een element van het asielrelaas met de realiteit overeenstemt, niet besloten kan worden dat het hele relaas geloofwaardig is. Inderdaad dienen alle motieven in de bestreden beslissing in ogenschouw te worden genomen.

Verzoeksters bewering dat alle leraars in haar land een voorbeeldfunctie dienen uit te dragen en de overheid veel harder optreedt als de kritiek van leraars uitgaat, is enkel een bewering.

De Raad volgt de motivering in de bestreden beslissing dat *“Het is echter niet aannemelijk dat u omwille van uw eenmalige kritische uitlatingen in dat artikel dermate zwaar zou zijn aangepakt door uw autoriteiten.*

U gaf verder aan dat u in uw land geen lid was van een politieke partij of een politieke organisatie.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat mensen die in uw land een laag politiek profiel hebben en administratief zijn aangehouden geweest, geen risico lopen om problemen te kennen in geval van een terugkeer naar Belarus.

Hieruit blijkt wederom dat het niet aannemelijk is dat mensen zoals u, die niet politiek actief waren en die zich slechts éénmalig kritisch hebben uitgelaten tegenover het regime in een artikel, wel het risico zouden lopen om problemen te kennen in geval van een terugkeer naar Belarus.”

Op hetgeen verzoekster aanvoert sub 2.1.2. antwoordt verweerder terecht dat de loutere verwijzing naar en het neerleggen van artikels en resoluties van algemene aard over de toestand van het land van herkomst, alsmede uittreksels uit het nationaal strafwetboek geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. De bestreden beslissing kon dan ook terecht motiveren dat het ongeloofwaardig is dat verzoeksters eenmalige kritische uitlatingen ten aanzien van de praktische uitwerking van een besluit van de president dermate zwaar vervolgd zou zijn geweest.

De Raad stelt vast dat zo verzoekster verklaarde dat zo zij de eerste convocatie had verscheurd, zij evenwel de tweede convocatie die zij zou ontvangen hebben, niet bijbracht, evenmin enig bewijs van haar hulpvraag bij de procureur.

De Raad wijst er op dat zo het UNCHR handboek (zie paragraaf 204) stelt dat het dikwijls noodzakelijk is om aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel te geven, dit voordeel slechts kan worden verleend wanneer alle voor handen zijnde bewijselementen bijeengebracht en nagezien zijn en de ondervrager overtuigd is van de algehele geloofwaardigheid van de asielaanvrager. Het voordeel van de twijfel dient derhalve niet om een relaas geloofwaardig te maken maar is een uitvloeisel van geloofwaardige verklaringen.

Wat betreft de verwijzing van verzoekster sub 2.1.3. is de Raad van mening dat de verklaring van Y. Z. , erkend vluchteling in België, en de twee attesten, in hoofdzaak te beschouwen zijn als een eigen individuele getuigenis.

Wat betreft het verweer van verzoekster stelt de Raad vast dat verzoekster op 17 oktober 2007 op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde (zie de “verklaring”, rubriek 23) dat *“er enkele Pools toeristenvisa in haar paspoort stonden aangezien ze een tal keer naar Polen reisde”* wat duidt op “een paar, enkele”, wat verschilt van “enkele” in de betekenis van “uitsluitend, alleen maar”.

Nochtans is de Raad van oordeel dat deze verklaring dat “er enkele Pools toeristenvisa in haar paspoort stonden...” een bewust misleiden inhoudt van de Belgische asielinstanties.

Inderdaad gaf verzoekster op de vraag: “Bezit de asielzoeker een verblijfsdocument/visum voor een andere Lid-staat van de EU?” als antwoord hetgeen hoger werd vermeld. Zij vermeldde met andere woorden enkel “enkele” Poolse visa -die verlopen waren-, maar maakte bij haar ondervraging op 17 oktober 2007, geen gewag van een -vrij recent op 11 juli 2007 aangevraagd en nieuw bekomen- visum voor Duitsland van 16 augustus tot en met 29 september 2007, in haar paspoort dat volgens haar beweringen op 16 augustus 2007 door medewerkers van de KGB werd afgenomen. Op voormelde vraag 23 had verzoekster dus eerst en vooral het Duits visum moeten vermelden; de niet vermelding leidt, in acht genomen wat voorafgaat, tot het besluit dat verzoekster de Belgische autoriteiten bewust heeft willen misleiden.

Ook het feit dat verzoekster bij haar verklaring dat haar *“Bielorussisch paspoort afgenomen werd door de KGB-diensten rond augustus 2007”* niets vermeldde over het Duits visum dat haar vermoedelijk enkele dagen voordien, afgeleverd geworden was, draagt bij tot dit besluit. Mede in acht genomen de afwezigheid van stukken die een begin van bewijs vormen van haar beweerde moeilijkheden -het arbeidsboekje vermeldt een ontslag op basis van 37 van het arbeidsreglement, wat volgens verzoekster een vrijwillig ontslag betekent-, leidt voormelde vaststelling van misleiding door verzoekster, tot de algemene ongeloofwaardigheid van haar beweerde moeilijkheden, inbegrepen het ogenblik van haar vertrek en de opgegeven reisroute.

Dit besluit volstaat om de asielaanvraag af te wijzen. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A(2) van het verdrag van Genève.

Dit artikel is derhalve niet geschonden.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet; verzoekster voert dienaangaande ook geen andere elementen aan.

Zij voert ook geen elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. wettigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE